

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **Sociálnej poisťovne** so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta 8 a 10, IČO : 30 807 484, proti povinnej **AMEERA, spol. s r.o.**, so sídlom v Senici, Železničná 1515, IČO : 36 239 348, o vymoženie **2469,76 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Senica, sp.zn. 5 Er 666/2008, o dovolaní súdnej exekútorke JUDr. Viery Kučerovej, so sídlom v Holíči, Námestie Sv. Martina 9, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 10. júla 2012, sp.zn. 10 CoE 345/2011 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie súdnej exekútorke **o d m i e t a .**

Účastníkom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Senica uznesením z 9. júna 2011, č.k. 5 Er 666/2008-18 exekučné konanie zastavil a oprávnenej uložil povinnosť zaplatiť súdnej exekútorke JUDr. Viere Kučerovej náhradu trov exekúcie v sume 51,17 € do troch dní od právoplatnosti uznesenia. O zastavení exekučného konania rozhodol podľa § 57 ods. 2 a § 58 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok), § 103 a § 107 ods. 4 O.s.p. z dôvodu, že povinná zanikla výmazom z obchodného registra, pretože stratila spôsobilosť byť účastníčkou konania. Rozhodnutie o náhrade trov exekúcie odôvodnil s poukazom ustanovenia § 200 ods. 2 a 3 Exekučného poriadku.

Krajský súd v Trnave uznesením z 10. júla 2012, sp.zn. 10 CoE 345/2011 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov exekúcie zmenil tak, že súdnej exekútorke náhradu

trov exekúcie nepriznal. Oprávnenej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Prisvedčil názoru oprávnenej, podľa ktorého ani pri vynaložení všetkého možného úsilia nebolo v jej silách zabrániť zániku povinnej (jej výmazom z obchodného registra). Zároveň podotkol, že rovnako nebolo možné vec posúdiť ani podľa ustanovenia § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, nakoľko v prejednávanej veci došlo k zastaveniu exekúcie pre zánik povinnej, čiže z dôvodu nemajúceho pôvod priamo v Exekučnom poriadku, ale v Občianskom súdnom poriadku (pre nedostatok úpravy všetkých otázok v Exekučnom poriadku podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku a § 107 ods. 4 O.s.p.) a nie pre nedostatok majetku povinnej. Za akceptovateľnú nepovažoval ani prípadnú snahu o analogické použitie úpravy v § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, teda snahu o extenzívny výklad takéhoto ustanovenia, ktorým by sa malo dospieť k záveru, že všetky prípady zániku povinného bez právneho nástupcu by sa mali považovať za prípady nedostatku majetku povinného spôsobilého aspoň na úhradu trov exekúcie. Konštatoval, že ustanovenia § 57 ods. 1 písm. h/ a § 203 ods. 2 Exekučného poriadku majú na mysli len prípady zastavenia exekúcií vedených proti právne existujúcim, avšak nemajetným povinným (o ten prípad tu nešlo). Použiteľnou okrem toho nemohla by byť ani argumentácia zásadou práva exekútora na náhradu trov exekúcie za každých podmienok (tiež názor Ústavného súdu SR vyslovený v jednom z jeho rozhodnutí, tu por. nález zo 17. decembra 2004 sp.zn. II. ÚS 31/04), keďže v rámci takejto argumentácie nemožno prehliadnuť konštatovanie (ústavným súdom) ústavne i medzinárodnými zmluvami zaručeného práva na majetok u každej fyzickej aj právnickej osoby a z toho práve korektným výkladom záverov je nutné uzavrieť, že vyššie uvedená garancia musí dopadať aj na oprávnenú. Pretože však jedna časť právnej úpravy vymedzujúcej rozhodovanie o otázke urobenej aj predmetom tohto odvolacieho konania (konkrétne § 203 ods. 1 Exekučného poriadku) ustanovila možnosť rozhodnutia tam uvedeným spôsobom, tejto možnosti zodpovedala na druhej strane i možnosť rozhodnúť inak. Opísanými úvahami preto uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti trov exekúcie podľa § 251 ods. 4 a § 220 O.s.p. zmenil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 251 ods. 4 a § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie súdna exekútorka. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 237 písm. f) O.s.p. a § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. spočívalo podľa názoru súdnej exekútorky v tom, že s účinnosťou od 1. januára 2012 bol zákonom č. 348/2011 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov, novelizovaný Exekučný poriadok, pričom bolo

doplnené ustanovenie § 203 ods. 3, ktorý znie: „Ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz, nevyhnutné trovy exekúcie znáša oprávnený a súd bez zbytočného odkladu rozhodne o ich výške.“ Uviedla, že odvolací súd rozhodoval v čase, kedy toto ustanovenie už bolo účinné, teda mohol aplikovať toto ustanovenie, keďže predmetná novela nešpecifikuje, na aké konania sa vzťahuje, resp. nevzťahuje. Aj bez ohľadu na túto novelu, mohol súd o výške trov exekúcie rozhodnúť analogicky podľa § 203 ods. 2 Exekučného poriadku v spojitosti s § 200 ods. 2 Exekučného poriadku. Uviedla, že napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu bolo porušené jej právo na právnu istotu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústavy“), právo vlastníť majetok a právo na ochranu pred vyvlastnením podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v neposlednom rade aj práva na náhradu trov exekúcie ako odmeny za prácu vykonanú súdnym exekútorom podľa čl. 36 ods. 1 ústavy. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil, prípadne zmenil.

Oprávnená sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanvej veci odvolací súd rozhodol uznesením. V zmysle ustanovenia § 239 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.).

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania súdnej exekútorky z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

Dovolateľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. namieta porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces a práva na súdnu a inú právnu ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Aj keď dovolateľka výslovne uvádza, že ňou vytýkaným postupom došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p, z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka namieta nesprávnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľkou vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania súdnej exekútorke nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie súdnej exekútorke ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola účastníkom priznaná, lebo v dovolacom konaní nemala dovolateľka úspech a ostatní účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. januára 2014

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová